

A KÉTARCÚ ANGYAL

Angyalt, Uram, a megelégedésnek
És a csodálkozásnak
Hányszor küldötted hozzám angyalát!
Megmentattad a teremtt világot,
Es lőnek esték, lőnek reggelek,
Es láttam, s kisgyerek módjára tapsikoltam,
Hogy nagyon jó minden a nap alatt
Es valami tán még énbőlőlem is lehet,
Ha átadom magam az oktató angyali szónak,
Az Angyálnak, ki elnéző mosollyal annyiszor
Mutatta meg nekem a magam kicsiségét,
Gyámoltalan akaratomnak egy-egy felizzó pillanatát,
Egy-egy felizzó pillanatommak elmondhatatlan örömet.

De most, Uram,
Amióta kegyelmes ijjad ellőtte rám
A tovazúgó évek nyilait,
Más arccal néz az Angyal is szemembe
Es látnom is mást ad elém:
Szép világodnak visszája-felét.
Ó, látom most is én,
Milyen gyönyörű az emberi test,
De a csontok meztelen váza is énekel
Es én most egyre hallok ezt a dallamot.
Mámoritón gyönyörűek most is a Sirtusi freskók,
De milyen szép a vázlat,
Amelyről a mester verejtéke csordul,
S amelyen még szemmel tapinthatom.
A kegyelem hogy küzd az anyaggal.
Láttam én tengert és vihart,
S most is lelkembe tudom inni még
A nagy vizek határtalan hullámaid;
Láttam hócsuklyás hegytitánokat,
'S homlokukról a végtelenbe rúgom el ma is magam,
De a végtelen szól hozzám akkor is,
Ha egy bűgő kagylót tartok a fülemhez,
Ha egy parányi szentjánosbogár pislanó mécsét látom lengeni.

Ilyen látományok közt élek mostanában,
Ilyen szépségek sorjáznak el arcom előtt nap-nap után,
Jó most is a jó, szép most is a szép,
De nem úgy jó, mint annakelőtte,
Es nem is úgy szép, mint azelőtt.
Az én szemem lángja lohadt-e parázssá,
Vagy a teremtés kertjének lombjai közé
Suhog be olykor őszei szél?
Ma e szépség gyönyörű visszája-felén
Meg-meglátom a férceket és a varratokat.
Most a kopások és a repedések
Útnak szemembe minden untalan,
Rútság és rosszóság öklöznek emberököllel.
Mert ami szép, ami jó,
Isten és ember közös keze-műve,
Ami rút, ami rossz, az emberé magáé,
Emberé, aki nem-egészen ember,

De nem is egészen nem-ember azért.
A fél-emberek légióit látom én ma seregelni felém
Világ négy tája felől.
Ezek nyújtják ki felém este és reggel remegő kezüket.

Ó, hiszen jöttek hozzám azelőtt is seregestül sírók,
De akkor ők voltak a szomorú kivétel,
Es körülöttük énekelt és illatozott
Kertész angyalok kapái nyomán
'A virágos világ.
Most ők a többség, a szín, a valóság,
Majdnem, hogy ők a megismert emberiség.
'Akkor belőlem is bugyogott az emberi szó,
Ujjamról csepegett az olaj,
És mindennapos volt a csoda körülöttem.
Most Lázár vagyok a Lázárok között,
Inaszakadtak közt inaszakadt.
Olykor szinte már azt hiszem,
Hogy az angyalokat hazahívta végképen a Gazda,
És magára maradt,
Férgek fogára a vadon világ.

Ó, hányszor száll pedig el közöttem és Isten között,
Pislogó méccsel reszkető kezében
(Aporodott imáim olajával)
Ma is az Angyal, az én angyalom!
De most az arca másik arc,
Mosolygása is másféle mosoly.
A fél-emberek szomorún mosolygó angyala ő;
Az egyik szárnya törten csüng alá,
S azt mondja: szegények!
A másik szárnya csattog a mindenség szelében,
S azt mondja: boldogok!

Kétarcú angyalnak vagyok gyermeke én,
Kétarcú élet, kétarcú ének.
Angyal, szomorú mosolyú angyal,
Tanítsd ölelni két karomat,
Hadd ölelem mindennap mind a kettőt,
A szegényeket is, meg a boldogokat is.
Hangold fel hűrjaimat,
Mindennap mind a kettőt,
Hadd énekeljem énekedet,
Az embereket is, meg a fél-embereket is.
Ha más azt mondja: föld!
Hadd énekeljem én:
Föld, föld, nyujtózzál ég felé!
Ha más azt mondja: ég!
Hadd énekeljem én:
Ég, ég, hajolj a föld fölé!
S ha más azt mondja: vég!
Hadd énekeljem én a véges-arcú végtelent,
S a véget, mely a végtelenbe nő!